

GS 1064

En aldeles ny, mycket rörande och betänkelig

W i s a ,

om

Prestens Dotter i Taubenhain.

Börjas sålunda:

I Kyrkoherdens Trädgård wid
Taubenhain , 2c.

Sjunges som: En Krigsman så bård och en
Fröken så grann, 2c.

Norrköping, 1830.

Ud. Fr. Naams Enka.

I Kyrkoherdens Trädgård wid Taubenhain
går Ett af de nattliga Spöken, Det pustar
så ångsligt wid Lössalens fot, Det raslar
och prastlar och spjernar emot, Likt Dufwan
som gripes af Höken.

2. Wid groddammen smyger om natto
ten ett bloß, Som sorgligt flammor och skis
ner, Det har ingen wert, hwarken rot eller
hågn, Ej någonsin faller der dagg eller regn,
Blott vinden der flagande hwiner.

3. Herr Pastorns Dotter i Taubenhain
stod Ännu i sin skor som en blomma, Och mens
lös war Glickan och wacker hon war, En
mångd af Friare alla dar Till henne i Prestes
gården komma.

4. Der borta om bäcken på kullen ett
Glott Finnes öfwer Byen i dalen, Det prä
lar så präktigt med rikedom och smak, Som
speglar deß fönster som stål är deß tak, Som
glänsande silfwer portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus,
von Falkenstein säger min saga! Ett Glottet
såg Jungfrun beständigt på sned, Beständ
digt slog hjertat när Ungherren red I lysande
rustning att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han
skref, Omrandat med gyllende fanter, Han
sände infattadt i perlor och guld Sin bild
uti hjertsform så nyter och huld, Derjemte en
Ring med Diamanter.

7. Rosette lät dem komma rida och
gå, Ha mod att ge forgen åt alla, Långt
bättre är lotten som dig är beskård, Dig
tror jag den ståtliga Riddare wärd, Som
Bönder och Gods kan besalla.

8. Jag önskade gerna med dig ett par
ord I hemlig förtrolighet språka; Jag wän
tar så höra mitt öde af dig, Kom! frukta
dig intet, förtro dig åt mig, Kom lät mig
i aston dig råka.

9. I aston wid midnatt hörs waktelens
sång: I Hwetåfren nedan om hagen; När
Näktergals:hanen då lockar sin brud Med
fårlekens ömma förtrollande ljud, Kom lät
mig ej blifwa bedragen.

10. Han kom i sin ystwiiga Slångklappa
swept. Han kom wid den mörkaste stunden:
Han smög sig omgjordad med wapen och
spjut, Så tyst som en fjäder så smög han
ut Och gaf några smulor åt hunden.

11. Och wakteln slog sina gälla slag I
Hwetåfren nedanom hagen, När Näktergals
hanen då lockat sin brud Med fårlekens öms
ma förtrollande ljud, Kom Glickan — han
blef ej bedragen.

12. Han wiste att wägen med swelt:
fulla ord Till öra och hjerta sig lita, Den
älskande alltid så lättrogen är, Han wiste
att med sina ömma begär Den qwinliga
swagheten reta.

13. Han swor henne trohet så heligt och
dyrt; Han wiste så lifligt sig skicka: Att hur
ru hon stridde och huru hon brann Blef hon
öfverraskad och åter swor han: Det skall icke
ängra dig flicka.

14. De gingo till Lössalen dystert och
tyst, Att Blommans häck omwistad, Der slog
hennes hjerta, der glödde hennes munn, Der
blef hennes oskuld i frestelsens stund, Så
grymt och nesligt förgåstad.

15. Så snart Årtstänglarne rundt oms
kring De wiskande blommorna strödde, War
Glickans munterhet redan sin los, Till snö
förblefnade kindernas ros Och elden i ögon
nen dödde.

16. När Nägen begynte för Sommar
rens flågt I gulnade wågor sig häfwa Och
Körbåren rodnade båda sin höst, Då swäl
de hos Glickan det flotrunda bröst Och trö
sorna blefwo för snåfwa.

17. När Lian gick fram öfwer ångar
och fält, Så underlig Glickan sig kände:
När höstwinden fram öfwer markena drog,
Hon dolde ej mer sitt elände.

18. Det Fader, en hård och obewefelig
Man, Skrek högt till den arma Rosette:
Föraktliga Flicka, hwad har du nu gjort,
Fort fly ifrån min åsyn olyckeliga fort Och
skaffa försörjarn tillrädda.

19. Han snodde det yfswiga hår om sin
hand, Så grymt war hands fädernes wälde,
Han slog henne huden, så hwit och så skön,
Den blödde, den swed och den swälde.

20. Han dref henne ut i en folswart
natt, Der kring henne stormarne tjuta; Hon
flåttar de törniga klipporna opp Och tref
war till Falkensteins port, i det hopp, Att
tröst för sitt lidande njuta.

21. O! we mig, att du mig till moder
har gjort, Förrän du mig gjorde till Waka;
Se här, ack! ack! se här nu min grusliga
lott, Den lön som jag bär för mitt nesliga
brott, Och säg: hwilken står mig tillbaka?

22. Hon kastar sig snystande intill hans
bröst, Hon ligger, hon ber och hon gråter;
Den nesa du gjort mig, förbättra ingen, Och
är du densamme som gjorde mig den, Så
gif mig min ära nu åter.

23. Han swarade Flicka! det gör mig
rätt ondt, Det skall mig din Far så betala;
Först gif dig tillfreds, du skall finna hos mig
Förplågning och skätsel, och sedan med dig
Jag här om får vidare tala.

24. Ack! frågan är icke om skötsel och
bröd, Det ger mig ej åter min åra; Du
svor en gång heligt att ta mig till brud, Så
kom då att nu inför vittnen och Gud Af
Fader och Prest mig begära.

25. Narraktiga Flicka! så mente jag
ej, Hur kan jag till hustru dig taga; Jag
drar ju min härkomst af Adeligt blod, Och
blott för din like kan du vara god, Min
ått skulle skämmas och flaga.

26. Min vän! jag skall göra för dig
hvad jag kan, Min Jungfru skall du så
blifwa; Sen har jag en Jägare wacker och
ung, Han winner ditt tycke, det kostar min
pung Och spelet wi vidare drifwa.

27. Att Gud dig förrådiffe, nedrige
hof, Till helwete måtte fördömma; Som
Fru jag wararat ditt Adeliga blod, Men
mins den stunden då du hade mod, Din
ått för din låga att glömma.

28. Så gå då och tag dig en Adelig
Fru, Försträffligt skall bladet sig wända;
Gud höre, Gud se och Gud dömme of nu,
Och måtte en usling så nedrig som du, Din
Adeliga sång en gång skända.

29. Då kände du Niding hur roligt det
är Fortwifla om åra och lycka, Gör då på
din skamliga lefnad ett slut, Och rasande dig
genom tinningen skjut, Och se'n må dig djes-
larne stycka.

30. Hon rypte förfärligt, men samlade
sig, Så sprang hon fortwiflad tillbaka;
Bland törnen och tistlar med blödande hål,
Förstörd och förvirrad till sinnen och själ,
Dem harmen och lidandet skaka.

31. Hwarthån nu, hwarthån o barm-
hertige Gud! Hwarthån mig på jorden nu wän-
da? Förlorad, fortwiflad till heder och hopp,
Hon till den olyckliga Trädgården lopp Att
göra på lifwet en ånda.

32. Hon dignade maktlös till hand och
till fot, Hon kröp till den lösbundna salen;
Der tog hon sitt läger bland wißnade spån,
På raslande lös i den yra snön, Der låg
hon bestormad af qwalen.

33. En gråtande gose hon framsödde
der Med mild och outhärlig smärta; Nu
såg hon sitt ödes förfärliga mål, Hon ref ur
det yriga håret en nål Och stack i den ny-
föddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga
mord Och då hennes sans återwänder; Hon
rypte af sasa för samwetets ljud: Hvad
gjorde jag nu, o min Herre och Gud? Hon
ropte och vred sina händer.

35. Hon uppres med blodiga finger en
graf Wid dammen inunder en backe; Der
hvile i Gud min olycklige Son, Der hvile
för alltid från jammern och hän, Från stegel
mig forparne backa.

36. Och detta är bloket som sorgligt
och hemskt Vid groddamen flammor och fis-
ner; Det har ingen wert, i hwarcken rot eller
hågn, Ej någonsin faller der dagg eller regn,
Blott vinden der flagande hwiner.

37. Från Galgbacken högt bakom Träds
gårdens mur Och högt ibland steglen och hju-
len, Ses hennes dödsfalle ännu trån en
stång, Så dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga så sorglig
och blek, När nätterna steglen betäcka, Från
Galgbacken neder till groddammens strand,
Will slåcka den lilla oroliga brand, Och suc-
kar och kan der ej slåcka.
